

Изъ тая гора зелена,
Изъ високата планина:
„Трай ми, горо ле, не плачи,
Ето го Индже че иде,
Хайдутѣ ще да исихди.“
Хайдутѣ гласа му чуха,
Единъ прѣзъ други бѣгахъ,
Единъ съ другъ не се видѣхъ. —
Тогазъ се гора зарадва
И отъ гората дрѣвето,
И отъ дрѣвето листето,
И отъ полето трѣвата,
И отъ кладенцитѣ водата.

Стоянъ Войвода.

Отдолу идхтъ сеймене, леле,
Сеймене бюлюкъ-башие, леле,
Хайдушка глава носехъ, леле;
Не ми е глава хайдушка, леле,
Нъ мие глава юнашка, леле.
Вървяло мало ѿ голѣмо, леле,
Да си главата познахтъ, леле.
Никой си глава непозна, леле;
Най-подиръ дойде бабичка, леле,
Щомъ си главата видѣла, леле,
Викнхла та заплакала, леле,
И така си е думала, леле:
„Стоенчо, синко, Стоенчо, леле,
Като те ѿ мама родила, леле,
Като те ѿ мама хърмила, леле,
Така ли ѿ за тебъ мислила, леле.